

อ ำ นั ส ง ส์

ป ิ ร ย ด อ ก ไม้ เ ป น พุ ท ธ บุ ช า

ผู้ใดตั้งศรัทธาอันไม่หวั่นไหวไว้ด้วยดีในพระตถาคต
ด้วยจิตอันเลื่อมใส ผู้นั้นจะไม่ใช่ผู้ทุกคติ การที่เราได้มาใน
สำนักของพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ เป็นการมาดีแล้วหนอ ในกับ
ที่ ๙๑ แต่กับนี้ เราบูชาพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยดอกไม้ใด
ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งพุทธบูชา

อานิสงส์โปรยดอกไม้เป็นพุทธบูชา

๑๑๕

คำสอนในพระพุทธศาสนานั้น เป็นคำสอนที่ทรงคุณค่าที่สุด เพราะทุกถ้อยคำของพระบรมศาสดา เป็นประดุจถ้อยคำแห่งอัญมณีอันประเสริฐ ที่กลั่นออกมาจากใจที่ใสบริสุทธิ์ ปราศจากอาสวกิเลส ออกมาจากศูนย์กลางของพระธรรมกาย ที่ละเอียดที่สุด ที่หยุดนิ่งอย่างดีแล้ว ไม่มีอคติ จิตบริสุทธิ์ ตั้งมั่นเป็นหนึ่ง การที่เราทั้งหลายได้ดำรงตนอยู่ในคำสอนของพระพุทธองค์ จึงนับว่าเป็นบุญลาภอันประเสริฐแก่ตัวของเราเอง เพราะจะทำให้กาย วาจา ใจของเราสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส จนกระทั่งได้เข้าถึงพระธรรมกาย มีความบริสุทธิ์หลุดพ้นจากอาสวะตามพระองค์ไปด้วย

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน ปัจจาคมนิยเถราปทาน ความว่า

“ผู้ใดตั้งศรัทธาอันไม่หวั่นไหวไว้ด้วยดีในพระตถาคต ด้วยจิตอันเลื่อมใส ผู้นั้นจะไม่ไปสู่ทุกข์ การที่เราได้มาในสำนักของพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ เป็นการมาดีแล้วหนอ ในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ เราบูชาพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยดอกไม้ ด้วยกรรมนั้น เราไม่รู้จักทุกข์เลย นี่เป็นผลแห่งพุทธบูชา ในกัปที่ ๑๗ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๘ ครั้ง มีผละมาก ทรงพระนามเดียวกันว่า สุจารุทัสสนะ”

อานิสงส์โปรดดอกไม้เป็นพุทธรูปชา

๑๒๐

ถ้อยคำที่หลวงพ่อกล่าวข้างต้นนั้น เป็นคำรำพึงของ พระอรหันตเถรเจ้าองค์หนึ่งในสมัยพุทธกาล ที่ท่านได้รับอานิสงส์ ที่นำอัครรรยไ้ ด้วยอานุภาพแห่งการบูชาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยวัตถุอันเล็กน้อย แต่มหานิสงส์นั้นมากมายเกินกว่า คำบรรยายใดๆ หลวงพ่ออยากจะทำให้พวกเราได้รับทราบไว้ เมื่อ ทราบแล้วทุกๆ ครั้งที่มาวัด มาบูชามหาธรรมกายเจดีย์ เราจะได้เกิดมหานิธิในสิ่งที่เราได้บูชาพระรัตนตรัย

ก่อนที่จะเล่าเรื่องนี้ หลวงพ่อขอยกอีกเรื่องหนึ่งขึ้น มากล่าว เพื่อเปรียบเทียบกันว่า โอกาสแห่งการทำความดีนั้น ไม่ถูกจำกัดด้วยภาวะเลย ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือนอกเหนือ จากมนุษย์ หากได้พบเนื้อนาบุญแล้วได้สร้างบุญ ก็จะได้รับ อานิสงส์อย่างแน่นอน เรื่องของภาวะที่เป็นอยู่ไม่ใช่ว่าจะสร้าง บารมีไม่ได้ อย่างเรื่องประวัติการสร้างบารมีของ**พระอโศกปุณณิ-เถระ** *พระเถระได้เกิดมาในยุคของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ลิณี ได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง ตอนนั้น พระลิณี-พุทธเจ้าได้ประกาศพระสัทธรรมไปทั่วชมพูทวีป มีผู้มีดวงตา เห็นธรรมกันเป็นจำนวนมาก

อานิสงส์โปรยดอกไม้เป็นพุทธรูชา

๑๒๑

พระเถระท่านได้มีโอกาสได้ฟังธรรมจากสำนักของ พระพุทธรองค์ ที่ทรงแสดงให้เห็นถึงโทษของการทำบาปอกุศล มีผลให้ตกไปสู่อบายภูมิ และผลแห่งการสร้างบุญ ส่งให้ไปบังเกิด ในสุคติโลกสวรรค์ ท่านก็คิดว่า การที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วมีชีวิตอยู่อย่างผู้ประมาทนี้ ไม่สมควรเลย จึงได้ถือเอาดอกไม้ นานาชนิด โปรยถวายเป็นพุทธรูชา ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น แม้เป็นเพียงการโปรยดอกไม้ถวายเป็นพุทธรูชา ก็ส่งผลให้ท่าน ได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ได้ท่องเที่ยวไปในเทวโลก และมนุษยโลก เสวยทั้งสวรรค์สมบัติและมนุษย์สมบัติอันเลิศ ไม่ว่าจะเหยียบ ไปที่ใดก็ตาม ก็มีดอกไม้ผุดขึ้นมารองรับ และก็เป็นที่เคารพบูชา ของทั้งมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ท่านก็ได้บังเกิดในเรือนมีตระกูล แห่งหนึ่ง เมื่อเจริญวัยแล้ว และด้วยความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ท่านจึงออกบวช เมื่อบวชได้ไม่นานก็ได้บรรลุธรรม เป็นพระอรหันต์ พระเถระจึงปรากฏนามว่า **อโวกุปฺปิยเถระ** เพราะท่านได้โปรยดอกไม้ไปในอากาศเป็นพุทธรูชา หลังจากที่ได้บรรลุธรรมแล้ว ท่านก็ย้อนอดีตกลับไป ได้เห็นบุพกรรมที่ ท่านสร้างไว้ ก็เกิดความอัศจรรย์ในผลบุญอันเล็กน้อยที่ได้ทำ เกิดปีติโสมนัส แปลงอุทานว่า

อานิสงส์โปรยดอกไม้เป็นพุทธบูชา

๑๒๒

“พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สิขี เสด็จออกจากวิหาร แล้วขึ้นไปในที่จंगกรม ทรงประกาศลัจจะ ๔ ทรงแสดงอมฤตบท ทน ที่จंगกรมนั้น เราได้ฟังพระสุรเสียงของพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ สุด เกิดความปีติอันไม่มีประมาณ ได้ช้ดดอกไม้โปรยขึ้นไป ในอากาศ น้อมบูชาพระอรหันตลัมมาลัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ด้วยบุญที่ได้โปรยดอกไม้ในครั้งนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมา ก็มีแต่ สุกตฤภูมิเป็นที่ไป ในกัปปที่ ๓๑ แต่กัปปนี้ นี่เป็นผลอันนำอัครรรย แห่งการถวายดอกไม้เป็นพุทธบูชา ในกัปปที่ ๒๐ แต่กัปปนี้ ได้เป็น พระราชาพระนามว่า สุเมธะ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิสมบุรณ์ด้วย แก้ว ๗ ประการ ทรงมีพละมาก ภพชาติสุดท้ายก็ได้คุณวิเศษ คือ ปฏิลัมภิกา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ นี่เป็นผลแห่งบุญ ที่ได้ทำในครั้งนั้น”

นั่นเป็นเรื่องราวของพระอโวกุปผิยเถระ และยังมีเรื่อง ที่นำอัครรรยใจอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของสัตว์ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง แต่หัวใจไม่ได้เล็กดังตัวเลย แลมยังรู้จักชวนชววยแสงบุญกุศล ด้วยเช่นกัน เรื่องนี้เป็นประวัติของการสร้างบารมีของ พระอรหันตเถระเจ้ารูปหนึ่งซึ่งท่านมีนามว่า **พระปัจจจกมณิยเถระ** แต่ตอนที่ท่านสร้างบุญนั้น ท่านไม่ได้เกิดเป็นคน เป็นเพียงนก ตัวหนึ่งเท่านั้น

อานิสงส์โปรยดอกไม้เป็นพุทธรูป

๑๒๓

*เรื่องมีอยู่ว่า ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ท่านได้บังเกิดในกำเนิดแห่งสัตว์เดียรัจฉาน ด้วยอำนาจแห่งอกุศลกรรมเก่า จึงมาเกิดเป็นนกน้อยตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำสินธุ แม้จะเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน แต่บุญเก่าของท่านก็ยังพอมีอยู่ จึงได้คอยตักเตือนไม่ให้สร้างบาปอกุศลเพิ่ม ไม่กินสัตว์มีชีวิต กินแต่เพียงสาหร่ายและพืชที่มีอยู่ในแม่น้ำนั้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพระนามว่า วิปัสสี เสด็จจาริกไปประกาศพระสัทธรรมเพื่ออนุเคราะห์แก่สัตว์โลกทั้งหลาย ท่านได้เสด็จผ่านไปในพื้นที่นั้น เวลาเดียวกัน นกน้อยนั้นกำลังหากินอยู่พอดี ได้มองเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า เห็นพระฉัพพรรณรังสีเปล่งออกมาจากพระวรกาย รุ่งเรืองงดงามยิ่งนัก เหมือนพระอาทิตย์ที่สว่างไสว จึงคิดวามหาสมณะรูปนี้งดงามน่าเลื่อมใสยิ่งนัก ชะรอยจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยคุณวิเศษเป็นแน่ อย่างกระนั้นเลย เราควรที่จะเอาบุญกับท่าน

พอคิดได้แบบนี้แล้ว ก็ใช้จะงอยปากเด็ดดอกสาหร่ายที่มีอยู่ในแม่น้ำนั้น แล้วบินเข้าไปหาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อานิสงส์โปรดดอกไม้เป็นพุทธบูชา

๑๒๔

น้อมบูชาดอกไม้ที่ลงแทบบาทพระพุทธรองค์ ด้วยจิตที่เลื่อมใส
ไม่มีประมาณ นกน้อยพอละจากอัฐภาพนั้นแล้วก็ไปบังเกิดใน
เทวโลก เสวยสมบัติในกามาวจรภูมิ จุตจากอัฐภาพนั้นแล้ว
ก็มาเกิดในมนุษย์โลก เสวยมหาสมบัติได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ
เป็นมหาเศรษฐีอีกนับชาติกันไม่ถ้วนทีเดียว

จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ก็ได้บังเกิดในตระกูลสูง
ตระกูลหนึ่ง เมื่อบรรลุนิติภาวะแล้วก็ได้ออกบวช พ้อออกบวช
ได้ไม่นาน ก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ท่านปรากฏโดยนามแห่ง
บุญในกาลก่อนว่า ปัจจาคมณียเถระ เพราะเหตุที่เคยเป็นนก
ได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็นำดอกไม้มาบูชา เมื่อท่านได้
บรรลุธรรมแล้วก็ระลึกถึงบุญกรรมของตน จึงเกิดปีติโสมนัสใน
อานุภาพแห่งบุญ ได้เปล่งอุทานขึ้นมาว่า

“แม้เราเป็นเพียงสัตว์เดียรัจฉาน มีสาหร่ายเป็นภักษา
ได้เห็นพระพุทธรเจ้าผู้ปราศจากธุลีคือกิเลสเสด็จไปในอากาศ
จึงเอาจะงอยปากคาบดอกสาหร่ายบูชา แต่พระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น ผู้ใดตั้งศรัทธาอันไม่หวั่นไหวไว้ด้วยดีในพระ-
ตถาคตเจ้า ด้วยจิตอันเลื่อมใส ผู้นั้นจะไม่ไปสู่ทุกข์ การที่เราได้
มาพบ และได้สร้างบุญในสำนักของพระพุทธรเจ้าผู้ประเสริฐ
เป็นการมาดีแล้วหนอ ในกัปที่ ๙๑ แต่กับนี้ เราบูชาพระผู้มีพระ-
ภาคเจ้าด้วยดอกไม้ใด ด้วยกรรมนั้น เราไม่เคยรู้จักทุกข์เลย

อานิสส์โปรยดอกไม้เป็นพุทธบูชา

๑๒๕

นี้เป็นผลแห่งพุทธบูชา ในกับที่ ๑๗ ก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๔ ครั้ง มีผลมาก ทรงพระนามเดียวกันว่า สุจาร์ทสสนะ คุณวิเศษทั้งหลาย เราก็กทำได้แจ้แล้ว”

เราจะพบว่า ในเนื่อนาบุญที่ดี แม้หว่านพืชเพียงเล็กน้อย ก็ได้ผลเกินควรเกินคาด ไม่นาบุญอื่นที่ยิ่งกว่าบุญเขตในพระพุทศาสนา ดังเรื่องทั้งสองที่หลวงพ่อดำนำมาเล่าในครั้งนี ดังนั้นไม่ว่าจะอยู่กันเในเพศภาวะใดก็ตาม จะเป็นมนุษย์หรือไม่ใช่มนุษย์ หากได้สร้างบุญถูกเนื่อนาบุญแล้ว จะประสบความสุขและความสำเร็จสมปรารถนาในชีวิต ทำให้บุญที่สร้างไปนั้นทับทวีเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีประมาณ ดังนั้นบัณฑิตผู้มีปัญญาทั้งหลาย ต้องรู้จักทำบุญกับบุญเขตอันเยี่ยมให้ยิ่งขึ้นไปเถิด

